|| श्रीः ||

दशश्लोकीस्तुतिः

தசச்லோகீஸ்துதி:

(1)

साम्बो नः कुलदैवतं पशुपते साम्ब त्वदीया वयं
शाम्बं स्तौमि सुरासुरोरगगणाः साम्बेन सन्तारिताः ।
साम्बायास्तु नमो मया विरचितं साम्बात्परं नो भजे
साम्बस्यानुचरोऽस्म्यहं मम रतिः साम्बे परब्रह्मणि ॥

ஸாம்போ ந: குலதைவதம் பசுபதே ஸாம்ப த்வதீயா வயம்
ஸாம்பம் ஸ்தௌமி, ஸுராஸுரோரககணா:
ஸாம்பேந ஸந்தாரிதா:!
ஸாம்பாயாஸ்து நமோ மயா விரசிதம்
ஸாம்பாத்பரம் நோ பஜே
ஸாம்பஸ்யாநு சரோ஽ஸ்ம்யஹம் மம ரதி: ஸாம்பே
பரப்ரஹ்மணி!!

எங்கள் குலதைவம் உமையுடன் கூடிய பரமேச்வரனே! ஹேபசுபதே! ஸாம்ப! நாங்கள் உம்மைச் சேர்ந்தவர். பக்தர்கள். ஸாம்பனை நான் வணங்குகிறேன். அம்பாளுடன் உறையும் பரமேச்வரனால் தேவர்கள், அஸுரர்கள், நாகர்கள் ஆகியோர் முன்னேற்றம் அடைவிக்கப்பட்டனர். அப்படிப்பட்ட ஸாம்பருக்கு நான் செய்யும் நமஸ்காரம். ஸாம்பரை விட வேறு தைவத்தை நான் ஸேவிக்கவில்லை. உமையுடன் கூடிய பரமேச்வரரின் பக்தன் நான். எனக்கு பரம்பொருளான ஸாம்பரிடத்தில் மிகுந்த பக்தி/ஈடுபாடு உண்டு.

(2)

विष्णवाद्याश्च पुरत्रयं सुरगणा जेतुं न शक्ताः स्वयं (विना)
यं शम्भुं भगवन्वयं तु पशवोऽस्माकं त्वमेवेश्वरः।
स्वस्वस्थाननियोजिताः सुमनसः स्वस्था बभूवुस्ततः
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

விஷ்ணு-ஆத்யாஸ்ச புரத்ரயம் ஸுரகணா
ஜேதும் ந சக்தா: ஸ்வயம்
யம் சம்பும் பகவன் வயம் து பசவோऽ
ஸ்மாகம் த்வமேவேச்வர:!
ஸ்வஸ்வஸ்தான நியோஜிதா: ஸுமனஸ:
ஸ்வஸ்தா பபூவுஸ்தத:
தஸ்மின்மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந ரமதாம் ஸாம்பே
பரப்ரஹ்மணி!!

எந்த பரமேச்வரனில்லாமல் மற்ற விஷ்ணு முதலிய தேவகணங்கள் திரிபுரங்களை ஜயிக்க முடியவில்லையோ, ஆனால் எந்த பிரமேச்வரனால் அவரவரிடத்தில் அமர்த்தப் பட்டு, பிறகு தேவர்கள் தன்நிலையும் அமைதியும் கொண்ட னரோ அந்த பரம்பொருளான பரமேச்வரனிடத்தில் என் மனம் களிக்கட்டும்.

(3)

क्षोणी यस्य रथो रथाङ्गयुगलं चन्द्रार्कबिम्बद्वयं
कोदण्डः कनकाचलो हरिरभूद्बाणो विधिः सारथिः।
तूणीरो जलधिर्हयाः श्रुतिचयो मौर्वी भुजङ्गाधिपः
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

க்ஷோணீ யஸ்யரதோ ரதாங்கயுகலம்
சந்த்ரார்கபிம்பத்வயம்
கோதண்ட: கனகாசலோ ஹரிரபூத்
பாணோ விதி: ஸாரதி:!
தூணீரோ ஜலதி: ஹயா: ச்ருதிசயோ
மௌர்வீ புஜங்காதிப:
தஸ்மின் மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந ரமதாம் ஸாம்பே
பரப்ரஹ்மணி:!!

எவருடைய தேராக பூமி ஆயிற்றோ; சந்திரனும் சூர்யனும் தேர்சக்ரங்களாயினரோ, மஹாமேரு வில்லாகவும், விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரம்ம தேவன் தேரோட்டியாகவும், சமுத்ரம் அம்பராதூணியாகவும், வேதங்கள் குதிரைகளாகவும், ஆதிசேஷன் ஞாணாகவும் ஆயினரோ அந்த பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான பரமேச்வரனிடத்தில் என் மனம் களிப்படையட்டும்.

(4)

गोविन्दादधिकं न दैवतमिति प्रोच्चार्य हस्तावु भौ
उद्धृत्याथ शिवस्य सन्निधिगतो व्यासो मुनीनां वरः।
यस्य स्तम्भितपाणिरानतिकृता नन्दीश्वरेणाभवत्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

கோவிந்தாத் அதிகம் ந தைவதமிதி
ப்ரோச்சார்ய ஹஸ்தாவுபௌ
உத்ருத்யாத சிவஸ்ய ஸந்நிதிகதோ
வ்யாஸோ முனீநாம் வர:!
யஸ்ய ஸ்தம்பிதபாணி ராநதிக்ருதா
நந்தீச்வரேணாபவத்
தஸ்மின் மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந
ரமதாம் ஸாம்பே பரப்ரஹ்ணி!!

‘கோவிந்தனுக்கு மேல் தெய்வம் கிடையாது’ என்று கையை தூக்கியபடி கூறி சிவஸந்நிதிக்கு வந்த வ்யாஸருடைய கையை, எந்த பரமேச்வரனின் பணிவிடையில் ஈடுபட்டிருந்த நந்திகேச்வரர் ஸ்தம்பிக்கச் செய்தாரோ அந்த பரம்பொருளான பரமேச்வரனிடம் என் மனம் களிப்படையட்டும்.

(5)

येनापादितमङ्गजाङ्गभसितं दिव्याङ्गरागैः समं
येन स्वीकृतमब्जसंभवशिरः सौवर्णपात्रैस्समम्।
येनाङ्गीकृतमच्युतस्य नयनं पूजारविन्दैस्समं
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

யேநாபாதித மங்கஜாங்க பஸிதம்
திவ்யாங்கராகை: ஸமம்
யேந ஸ்வீக்ருத மப்ஜஸம்பவசிர:
ஸௌவர்ண பாத்ரை: ஸமம்!
யேநாங்கீக்ருத மச்யுதஸ்ய நயனம்
பூஜாரவிந்தை: ஸமம்
தஸ்மின் மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந ரமதாம்
ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி!!

மன்மதனின் சரீரச் சாம்பலை திவ்யமான உடற்பூச்சுடன் எவர் ஆக்கிக் கொண்டாரோ, தங்கப்பாத்திரங்களுடன் இணையும்படி ப்ரம்மதேவனின் தலையையும் எவர் செய்தாரோ, பூஜைக்குரிய தாமரைபுஷ்பங்களுடன் மஹாவிஷ்ணுவின் கண்ணையும் எவர் ஏற்றுக் கொண்டாரோ அப்படிப்பட்ட பரமேச்வரனிடம் என் மனம் சுகமாக களிக்கட்டும்.

(6)

आकाशश्चिकुरायते दशदिशाभोगो दुकूलायते
शीतांशुः प्रसवायते स्थिरतरानन्दः स्वरूपायते।
वेदान्तो निलयायते सुविनयो यस्य स्वभावायते
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

ஆகாச: சிகுராயதே தசதிசாபோகோ துகூலாயதே
சீதாம்சு: ப்ரஸவாயதே ஸ்திரதரா
னந்த: ஸ்வரூபாயதே!
வேதாந்தோ நிலயாயதே ஸுவிநயோ
யஸ்ய ஸ்வரூபாயதே
தஸ்மின் மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந
ரமதாம் ஸாம்பே பரம்ரஹ்மணி!!

எவருக்கு ஆகாயம் கேசங்களாக உள்ளனவோ, பத்து திசைகளின் உட்புறம் எவருக்கு பட்டாடையாக இருக்கின்றதோ, எவருக்கு சந்திரன்தான் புஷ்பமாகிறதோ, நித்யானந்தம் எவருக்கு வடிவமாகிறதோ, வேதாந்தம் இருப்பிடமாகிறதோ, எவருக்கு விநயம்தான் ஸ்வபாவமோ அந்த பரம்பொருளான ஸாம்ப சிவனிடம் என் மனம் களிப்படையட்டும்.

(7)

विष्णुर्यस्य सहस्रनामनियमादम्भोरुहाण्यर्चयन्
एकोनोपचितेषु नेत्रकमलं नैजं पदाब्जद्वये ।
सम्पूज्यासुरसंहतिं विदलयंस्त्रैलोक्यपालोऽभवत्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

விஷ்ணுர்யஸ்ய ஸஹஸ்ரநாம நியமாத்
அம்போருஹாண் யர்சயன்
ஏகோநோப சிதேஷு நேத்ரகமலம்
நைஜம் பதாப்ஜத்வயே!
ஸம்பூஜ்யாஸுரஸம்ஹதிம் விதலயன்
த்ரைலோக்ய பாலோऽபவத்
தஸ்மின்மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந ரமதாம் ஸாம்பே
பரப்ரஹ்மணி!!

'ஸஹஸ்ரநாம பூஜை' என்ற நியமம் மேற்கொண்டு, விஷ்ணு தாமரைப் புஷ்பங்களால் சிவனின் திருவடிகளைப் பூஜித்தார். அப்பொழுது ஒன்று குறைந்தபொழுது தனது தாமரை யொத்த கண்ணையே எடுத்து பூஜித்தார். அஸுரர்களையும் அழித்து, மூவுலகத் தலைமையையும் ஏற்றார். அப்படிப்பட்ட ஸாம்ப பரமேச்வரனிடம் என் மனம் சுகமாக களிக்கட்டும்.

(8)

शौरिं सत्यगिरं वराहवपुषं पादाम्बुजादर्शने
चक्रे यो दयया समस्तजगतां नाथं शिरोदर्शने।
मिथ्यावाचमपूज्यमेव सततं हंसस्वरूपं विधिं
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

சௌரிம் ஸத்யகிரம் வராஹவபுஷம்
பாதாம் புஜாதர்சனே
சக்ரே யோ தய்யா ஸமஸ்தஜகதாம்
நாதம் சிரோதர்சனே!
மித்யா வாச மபூஜ்யமேவ ஸததம்
ஹம்ஸஸ்வரூபம் விதிம்
தஸ்மின் மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந
ரமதாம் ஸாம்பே பர - ப்ரஹ்மணி!!

ஜ்யோதிப்பிழம்பாய் நின்ற பரமேச்வரனின் திருவடி களைக் கண்டு பிடிக்க பன்றியுருவம் தாங்கி முயன்றும் கண்டு பிடிக்கமுடியாததை ஒப்புக்கொண்டு உண்மை பேசிய விஷ்ணுவை தயவுடன் உலகமனைத்திற்கும் தலைவராக்கினார் பரமன்; ஆனால் அன்னப் பறவையாகி 'முடி காண்பேன்' என்று கூறி பொய்யாக கண்டு விட்டதாகக் கூறிய பிரம்மனை ஒரு போதும் பூஜிக்கத்தக்கவரில்லை என்று முடிவு செய்த அந்த பரமேச்வரன் பால் என் மனம் களிக்கட்டும்.

(9)

यस्यासन्धरणीजलाग्निपवनव्योमार्कचन्द्रादयो
विख्याता स्तनवोऽष्टधा परिणता नान्यत्ततो वर्तते ।
ओङ्कारार्थविवेचनी श्रुतिरियं चाचष्ट तुर्यं शिवं
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

யஸ்யாஸன் தரணீ ஜலாக்னிபவந
வ்யோமார்கசந்த்ராதயோ
விக்யாதாஸ்தனவோ஽ஷ்டதா பரிணதா
நான்யத்ததோ வர்த்ததே!
ஓங்கா ரார்த்தவிவேசனீ ச்ருதிரியம்
சாசஷ்ட துர்யம் சிவம்
தஸ்மின் மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந
ரமதாம் ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி!!

எந்த பரமனுடைய சரீரம், ப்ருதிவி, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் சூர்யன், சந்த்ரன், புருஷன் ஆகிய எட்டுவிதமாக பரிண மித்ததைத்தவிர வேறு ஒன்றுமில்லையோ, ஓங்காரப் பொருளை ஆராய்ந்த வேதமும் சிவனை துரீயமாக வர்ணித்ததோ அந்த ஸாம்பபரப்ரஹ்மத்தில் என் மனம் ஆனந்த களிப்பு எய்தட்டும்.

(10)

विष्णुब्रह्मसुराधिपप्रभृतयःसर्वेऽपिदेवा यदा
सम्भूताज्जलधेर्विषात्परिभवं प्राप्तास्तदा सत्वरम्।
तानार्तान् शरणागतानिति सुरान्योऽरक्षदर्धक्षणात्
तस्मिन् मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि॥

விஷ்ணுப்ரஹ்மஸுராதிப ப்ரப்ருதய:
ஸர்வேऽபிதேவா யதா
ஸம்பூதாத்ஜலதேர்விஷாத்பரிபவம்
ப்ராப்தாஸ்ததா ஸத்வரம்!
தாநார்தான் சரணாகதாநிதிஸுரான்
யோऽரக்ஷ தர்தக்ஷணாத்
தஸ்மின் மே ஹ்ருதயம் ஸுகேந
ரமதாம் ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி!!

விஷ்ணு, பிரம்மா, மற்றும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பாற்கடலில் தோன்றிய விஷத்தினால் தொல்லையடைந்த பொழுது, 'என்னையே சரணம்! என்று நம்பியிருக்கிறார்கள் இவர்கள்' - என்று எண்ணி எந்த பரமன் ஒரு அரைநொடியில் அனைவரையும் பாதுகாத்தாரோ அந்த ஸாம்பசிவனிடத்தில் எனது மனம் அமைதியுடன் களிப்பு அடையட்டும்.

தசச்லோகீஸ்துதி முற்றிற்று.

